

L'acoblament definitiu de Chicuelo i Marco Mezquida surt 'Del alma'

El periodista musical escolta i ressenya el nou disc del duet catalanomenorquí amb Paco de Mode, 'Del alma' | És el tercer àlbum que publiquen junts Chicuelo i Mezquida

Chicuelo i Marco Mezquida | Mireia Miralles

Conseqüents amb el títol del seu darrer treball conjunt, *No hay dos sin tres* (autoeditat, 2019), el guitarrista flamenc **Chicuelo** i el pianista **Marco Mezquida** han gravat un nou disc que completa la seva primera trilogia. I nosaltres que ho celebrem traient-nos el barret i aplaudint amb les orelles. Tot i que si hem de ser fidels al peu de la lletra, aquella expressió no feia referència tant a una qüestió quantitativa, que també, sinó més aviat a la voluntat inclusiva de donar constància de la participació del percussionista reusenc **Paco de Mode** com a element que cohesiona i projecta la sonoritat del duet catalanomenorquí. Una vegada més són aquests tres elements, cordes, tecles i cuirs, els que vertebraren l'arquitectura sonora de *Del alma* a través de set impecables peces d'autoria pròpia que signen de manera compartida com a reflex de la cohesió que ha assolit aquesta tríada excepcional.

Així com el primer treball compartit, *Conexión* (autoeditat, 2017), va suposar un exercici d'excitant iniciació, i l'esmentat *No hay dos sin tres* va consolidar una comunitat sense pal·liatius, *Del alma* es projecta com l'acoblament definitiu dels tres cossos en un. Bé, per ser literals amb el títol de l'obra, més que els cossos el que realment els cohesiona és una mateixa ànima que els porta a

sentir, crear i projectar plegats. Resulta gratificant i encoratjador comprovar com els rols, els gèneres i les etiquetes preestablertes a cadascun dels participants ?o sigui, flamenc, jazz i clàssica? s'esvaeixen en benefici d'un valor únic i universal que preval per damunt de totes les coses: la música amb majúscules.

Des de les buleries que obren el disc ("Najando") fins a la rumba que marca el camí ("Carrer del perill"), la *guajira* que porta el *danzón* cubà als palaus de Viena ("De ida y vuelta"), l'art saborós de conjugar melodia i ritme ("De seda y miel"), l'evocació a mestres incontestables com **Bill Evans** ("Huellas del sentir") i l'explosió emocional amb una peça en forma de rúbrica que els identifica ("Alalimón") componen un lluminós *collage* de notes, acords i síncopes que atrapen des del primer instant. Una compenetració providencial que defuig comparacions amb altres propostes de format similar que han acabat esdevenint més model de negoci crematístic que no pas de veritat artística fonamentada. De tal manera, la peça que tanca el disc, "El faro de los deseos", es pot interpretar com aquell llum que il·lumina nous horitzons on cal desitjar que músics de la integritat i la solvència de **Chicuelo**, **Marco Mezquida** i **Paco de Mode** mantinguin sempre encesa la necessitat de caminar plegats.